

РЕШЕНИЕ

№ 37913

гр. София, 17.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 3 състав, в
публично заседание на 23.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **7363** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба подадена от А. И. Т., ЕГН [ЕГН] от [населено място] против заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 25-5310-000005/25.01.2025 г., издадена от полицейски инспектор в сектор Пътна полиция при ОД на МВР – К., с която му е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца. Заповедта се обжалва като неправилна и незаконосъобразна, издадена в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Оспорва компетентността на издателя на акта. Претендира присъждане на разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява, вместо него се явява адв. Г., който поддържа жалбата на наведените в нея основания.

Ответникът - полицейски инспектор в сектор Пътна полиция при ОД на МВР – К., редовно уведомен, представя административната преписка по издаване на обжалваната заповед, като моли за отхвърляне на жалбата.

От фактическа страна.

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна

страна, имаща право и интерес от обжалването. Разгледана по същество е неоснователна по следните причини:

Акт за установяване на административно нарушение серия Д бл. № 111633 (л.13 от делото) е съставен на Л. П., за това, че на 25.01.2025г. Около 17,04ч. В [община] на път първи клас Е-79 като водач лишен от СУМПС, управлява К. С. с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Ф. група ООД, като водача управлява след употреба на алкохол с първоначална стойност при измерването 1.33 промила в издишвания въздух. На жалбоподателя бил издаден талон за медицинско изследване № 139173.

Със ЗНПАМ №25-5310-000005/25.01.2025 г., издадена от полицейски инспектор в сектор Пътна полиция при ОД на МВР – К., с която му е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца. При липса на данни за дата на връчване на заповедта, то подадената жалба вх. № 16718/02.07.2025 г. Следва да се счита като такава подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК.

Ответникът е представил по делото още и заповед № 277з-1937/16.10.2023 г. на директора на ОД на МВР [населено място] (л. 40 от делото), заповед № 8121з-48/16.01.2015 г. на министъра на вътрешните работи (л. 39 от делото), както и справка за водача, за отнетите му контролни точки, съставените му АУАН и фишове, както и за наложените му ПАМ.

Правни изводи:

Съобразно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със заповед № 277з-1937/16.10.2023 г. на директора на ОД на МВР [населено място] (л. 40 от делото), издадена на основание заповед № 8121з-48/16.01.2015 г. на министъра на вътрешните работи (л. 39 от делото), са определени длъжностните лица, в т.ч. и полицейски инспектор в сектор „Пътна полиция“, които могат да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки. В този смисъл процесната заповед се явява издадена от компетентен орган в рамките на неговата правомощия и наведените в тази насока възражения са неоснователни.

Оспорената заповед е издадена в предвидената от закона писмена форма.

В хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да са довели до нарушаване правото на защита на жалбоподателя. Като всяка една принудителна административна мярка, процесната има преустановителен и превантивен характер, поради което при констатиране на съответното административно нарушение законът изисква предприемане на незабавни фактически действия, в случая - временно отнемане на свидетелството за управление на МПС.

Заповедта е издадена в съответствие с материалноправните разпоредби на закона.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. "б." от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: 1. временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно

изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на [чл. 174, ал. 4](#) установените стойности са определящи.

В случая е налице първата хипотеза на цитираната правна норма - водача управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух. Прилагането на ПАМ не предполага изследване на вината (за разлика от административното нарушение и престъплението), тъй като става въпрос за индивидуален административен акт, който не изисква във фактическият си състав виновно поведение, а само проявата на обективни факти и обстоятелства, поради което безспорно са налице материалноправните предпоставки за налагане на издадената ПАМ.

Конкретните факти, субсумиращи се в хипотезата на [чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП](#) са установени с АУАН, съставен от компетентни длъжностни лица, който съгласно [чл. 189, ал. 2 ЗДвП](#) има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. Констатациите на административния орган не са оборени по надлежния ред от страна на жалбоподателя, в чиято тежест е да докаже твърдяната от него липса на материалноправните предпоставки за издаване на оспорения административен акт.

В случаите по [чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП](#) административният орган действа при условията на обвързана компетентност, което означава, че при установяване на фактическите основания, визирани в хипотезата на правната норма, както е в случая, същият няма право на избор или на свободна преценка дали да наложи принудителната административна мярка или не, а в условията на обвързана компетентност е длъжен да издаде административен акт с указаното от закона съдържание.

Съдът намира, че оспорената заповед съответства и на целта на закона. Анализът на разпоредбата на [чл. 171 от ЗДвП](#) сочи, че мерките от вида на процесната имат две цели. Те са с превантивен характер и целят осуетяване възможността на дееца да извърши други подобни нарушения. Именно с оглед непосредствената цел за ограничаване на евентуално противоправно поведение и обезпечаване положителните действия на субекта на нарушението, мярката се прилага под прекратително условие – до решаване на въпроса за отговорността на водача на МПС, но за не повече от 18 месеца.

Съобразно изложеното съдът намира, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в рамките на правомощията му, при липса на съществени нарушения на административно-производствените правила, в съответствие с материалните разпоредби и целта на закона, поради което жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

На основание [чл. 172, ал. 5 от ЗДвП](#) решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

С тези мотиви, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. И. Т., ЕГН [ЕГН] от [населено място] против заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 25-5310-000005/25.01.2025 г., издадена от полицейски инспектор в сектор Пътна полиция при ОД на МВР – К., с която му е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

ОСЪЖДА А. И. Т., ЕГН [ЕГН] от [населено място] да заплати на ОД на МВР – К. сума в размер на 150 лв. Разноски по делото за процесуално представителство.

Решението е окончателно.